

CHƯƠNG 37

Vương phu nhân quay người bước đi mấy bước rồi đột nhiên quay đầu lại nói:

—Hài tử, còn có một chuyện nữa ta chưa nói cho người biết. Ta đã thay đổi ý định không giết Dã Hạc Thượng Nhân nữa, hơn nữa còn dùng linh dược cứu chữa cho lão. Trong ba ngày tới lão sẽ hoàn toàn phục nguyên, ngay cả một thân võ công cũng được bảo tồn.

Lãnh Như Băng nói:

—Phu nhân nhân nghĩa hơn người, tại hạ vô cùng cảm kích.

Nói đoạn ôm quyền vái bà một vái. Khi chàng ngẩng đầu nhìn lên thì đã không thấy Vương phu nhân đâu nữa.

Tố Mai đưa tay áo lên lau mồ hôi trên mặt:

—Thật là nguy hiểm, nguy hiểm! Nếu như tiểu tỳ không thuyết phục được bà ta thì không chỉ tính mạng hai người chúng ta lâm nguy, mà ngay cả cô nương cũng khó thoát khỏi cảnh tẩu hỏa nhập ma.

Lãnh Như Băng nói:

—Vương cô nương đang luyện công ở giai đoạn quan trọng, cô nương lên giúp đỡ nàng đi. Nơi này chỉ cần mình tại hạ là đủ rồi.

Tố Mai liền quay mình bước đi, nhưng mới đi được hai bước thì đã nghe tiếng bước chân gấp gáp vang lên. Chỉ thấy Vương Thông Huệ vội vàng vàng chạy đến, trên mặt đầy vẻ lo lắng:

—Gia mẫu có ở trên lầu không?

Lãnh Như Băng đáp:

—Lệnh đường vừa mới đi xong.

Vương Thông Huệ không hỏi thêm nữa, vội vàng quay mình chạy đi. Ra đến cửa, đột nhiên nàng dừng lại nói:

—Lãnh huynh, huynh có thể ra ngoài một lát được không?

Lãnh Như Băng khẽ chau mày nói:

—Có chuyện gì không?

Vương Thông Huệ nói:

—Tiểu muội có việc muốn nhờ huynh giúp một tay.

Tố Mai nói:

—Nơi này có tiểu tỳ canh giữ rồi. Lãnh tướng công cứ đi đi!

Lãnh Như Băng vội vàng chạy xuống lầu, đến bên cạnh Vương Thông Huệ hỏi:

—Có chuyện gì mà cô nương gấp gáp như vậy?

Vương Thông Huệ nói:

—Công Tôn Ngọc Sương đã xâm nhập Vạn Tùng Cốc.

Lãnh Như Băng hỏi:

—Có bao nhiêu người?

Vương Thông Huệ đáp:

—Kỳ lạ là nàng ta chỉ dẫn theo hoàng y lão nhân và con quái đểu. Dường như không phải vì muốn động thủ mà đến đây. Tiểu muội biết ngoại trừ gia mẫu ra, không ai xứng là địch thủ của nàng, vạn nhất nàng ta khiêu chiến với Hoàng Sơn Thế Gia ở trước mặt quần hào thì tiểu muội cũng không biết làm thế nào?

Lãnh Như Băng trầm nhủ: “Trong cốc cao thủ tụ tập như mây nhưng chẳng có ai là địch thủ của Công Tôn Ngọc Sương cả. Lãnh Như Băng ta cũng không phải...”

Vương Thông Huệ không đợi Lãnh Như Băng lên tiếng trả lời, vội vàng nói tiếp:

—Lãnh huynh đừng hiểu lầm, tiểu muội không phải nhờ huynh đi ngăn chặn Công Tôn Ngọc Sương lại. Chỉ cần huynh thay muội xuất diện hỏi xem nàng ta muốn gì là được. Tiểu muội thân làm Võ lâm Minh chủ, nếu như cùng nàng ta đối diện, tất sẽ tạo thành cục diện đối đầu căng thẳng. Không phải tiểu muội tham sinh úy tử, nhưng chuyện này liên quan đến cả võ lâm. Nhỏ mà không nhịn ắt sẽ hỏng việc lớn, chúng ta cần đợi cho nhân thủ đến đủ rồi hẵng hay, nếu như có thể trì hoãn được vài ngày thì càng hay. Những chuyện quan trọng thế này không thể giải quyết bằng tình cảm được. Ôi...! Sớm biết chức vị Minh chủ võ lâm nặng nề thế này thì tiểu muội đã không nhận lấy từ trước rồi.

Lãnh Như Băng trầm nhủ: “Vương Thông Huệ vốn là nữ lưu hào kiệt, tính cách anh hùng, không ngờ sau khi giữ chức vị Võ lâm Minh chủ lại biến thành cẩn thận quá đáng như thế này?”

Tâm niệm chuyển động nhưng ngoài miệng chàng vẫn nói:

—Ý của cô nương có phải là bảo tại hạ đại biểu cho võ lâm đồng đạo định một ngày quyết chiến với Công Tôn Ngọc Sương?

Vương Thông Huệ nói:

—Ý đồ của Công Tôn Ngọc Sương đến đây, trước mắt tiểu muội vẫn còn chưa đoán ra, huynh hãy thử hỏi xem ý tứ của nàng ta thế nào rồi hãy quyết định sau.

Lãnh Như Băng nói:

—Được rồi, tại hạ sẽ đi thử xem sao.

Vương Thông Huệ nói:

—Huynh đi đi! Theo tiểu muội thấy, Công Tôn Ngọc Sương đến đây nhất định có dụng tâm gì đó. Bất luận Công Tôn Ngọc Sương đưa ra đề nghị gì, huynh cứ suy nghĩ rồi quyết định.

Lãnh Như Băng gật đầu, cất bước đi về phía trước. Vừa ra khỏi Thính Tùng Lâu, chàng lập tức cảm nhận được một cỗ không khí âm trầm nghiêm túc tràn ngập khắp không gian.

Chỉ thấy giữa đám hoa cỏ có không ít nữ tỳ thân vận kinh trang, lưng đeo trường kiếm, trên tay người nào cũng cầm một nắm «Phi Phong Châm», hiển nhiên khu vực này là một nơi trọng yếu của Hoàng Sơn Thế Gia nên mới có nhiều nữ tỳ đứng canh gác đến thế.

Lãnh Như Băng xuyên qua một con đường nhỏ đi thẳng một mạch đến đại sảnh. Chỉ thấy bên trong đại sảnh các lộ hào kiệt đã tập trung đông đủ, không khí vô cùng khẩn trương. Lãnh Như Băng quay đầu nhìn khắp đại sảnh một lượt, rồi bước vào bên trong.

Chỉ thấy nhân ảnh chuyển động, bên trong đại sảnh người nào cũng cầm kiếm mang đao, vẻ mặt vô cùng hung hăng.

Lãnh Như Băng hít một hơi chân khí, ưỡn ngực đi vào. Chàng đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy Công Tôn Ngọc Sương thân vận lục y, trên đầu thắt một dải lụa trắng, mái tóc dài rủ xuống sau lưng. Hai tay buông thõng, chậm rãi bước đến trước mặt chàng.

Đi sát sau lưng nàng là một hoàng y lão nhân thân hình cao lớn, trên vai lão là một con quái đểu màu xám.

Lãnh Như Băng đặng hăng một tiếng, bước lên chắn trước mặt Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Cô nương cách biệt đã lâu.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng nhìn Lãnh Như Băng, cười nhạt nhẽo:

—Vương Thông Huệ đâu?

Lãnh Như Băng đáp:

—Vương cô nương bận rộn công việc, có nhờ tại hạ đến đây tiếp kiến cô nương.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh:

—Chàng có thể tác chủ không?

Lãnh Như Băng mỉm cười:

—Tại hạ được Vương cô nương nhờ vả, tự nhiên là có thể đưa ra chủ ý.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Nói cho Vương Thông Huệ, canh một đêm nay ta sẽ phân binh bốn lộ, đồng loạt tấn công Vạn Tùng Cốc, nếu như nàng ta biết tự lượng sức mình thì trước khi mặt trời lặn hãy đến gặp ta ở hướng chính Đông cách đây năm dặm để đầu hàng.

Lãnh Như Băng trấn định tinh thần nói:

—Cô nương đến đây chỉ để nói chuyện này thôi sao?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Cho dù có chuyện khác thì nói với chàng cũng vô dụng.

Lãnh Như Băng quay đầu nhìn quanh nói:

—Đảm lược của cô nương thật khiến tại hạ vô cùng kính phục. Nếu như bây giờ Vương phu nhân hiện thân, e rằng cô nương khó mà thoát khỏi Vạn Tùng Cốc này được.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Ta cũng cảm thấy kỳ lạ, Vạn Tùng Cốc là nơi như thế nào mà lại để Công Tôn Ngọc Sương này ra vào tự do như vậy.

Lãnh Như Băng nghiêm mặt nói:

—Hoàng Sơn Thế Gia nổi danh võ lâm không chỉ dựa vào võ công uyên bác.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh:

—Chàng đã bị Vương Thông Huệ hoàn toàn thuyết phục, đầu nhập Hoàng Sơn Thế Gia rồi. Vương phu nhân và Vương Thông Huệ không chịu hiện thân, đó là họ biết rõ lần này khó nắm phần thắng. Có lẽ Vương Thông Huệ kia cho rằng giữa hai chúng ta có chút tư tình gì đó, nên mới đem chàng ra để thế mạng.

Lãnh Như Băng cũng trầm nhủ: “Công Tôn Ngọc Sương đến đây chỉ dẫn theo một thủ hạ duy nhất, nếu như thực sự động thủ, e rằng nàng khó mà rời khỏi đây được, nhưng không biết tại sao mà Vương Thông Huệ lại không chịu xuất thân tương kiến nhỉ?”

Công Tôn Ngọc Sương không thấy Lãnh Như Băng trả lời, liền cười lạnh một tiếng nói tiếp:

—Có thể Vương Thông Huệ đã biết rõ tính cách của ta, đến lúc không nhận được sẽ một kiếm giết chết chàng tại chỗ...

Lãnh Như Băng thấy nàng đã động sát cơ, trong lòng vô cùng khẩn trương, chàng tự nhủ: “Những lời Vương Thông Huệ muốn mình nói, mình còn chưa kịp nói gì cả, nếu như bị nàng ta giết lúc này thì đúng là hối hận đến tận kiếp sau.”

Nghĩ đoạn chàng liền nói:

—Những điều kiện cô nương nêu ra, tại hạ có thể tác chủ đáp ứng được.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ chau mày, đang định mở miệng thì Lãnh Như Băng đã nhanh miệng cướp lời:

—Vương Minh chủ và cô nương đã hẹn sẵn định kỳ quyết chiến. Từ nay đến đó còn hơn nửa tháng nữa. Vương cô nương là Minh chủ võ lâm, những lời nói ra đều là lời vàng lời ngọc, không thể không tính đến. Giờ ngọc ngày mười lăm, Vương Minh chủ sẽ suất lĩnh thiên hạ anh hùng đến đón cô nương ở bên ngoài Vạn Tùng Cốc. Lúc đó quyết chiến thế nào là do cô nương chọn lựa.

Chàng biết Công Tôn Ngọc Sương là người nói được làm được, nói không chừng sẽ giết luôn cả mình, nhưng chàng đã nhận sự nhờ vả của Vương Thông Huệ, không thể không nói cho hết lời. Nói xong thì dù có chết trong tay Công Tôn Ngọc Sương cũng cam lòng.

Công Tôn Ngọc Sương chau mày, trên mặt hiện sát cơ:

—Đã nói hết chưa?

Lãnh Như Băng mỉm cười:

—Nói hết rồi.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên giơ hữu thủ lên chộp lấy uyển mạch của Lãnh Như Băng. Nàng cười lạnh:

—Chàng có biết tại sao Vương Thông Huệ không chịu ra đây gặp ta không?

Lãnh Như Băng nói:

—Tại nàng bận rộn công việc, không thể phân thân.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng:

—Bởi vì ả biết rằng nếu như hôm nay mà động thủ với Công Tôn Ngọc Sương này ở đây thì chỉ một canh giờ sau, Hoàng Sơn Thế Gia sẽ chìm trong biển nước.

Lãnh Như Băng biến sắc:

—Cô nương đã đào mạch nước ngầm?

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh:

—Công Tôn Ngọc Sương này không thềm làm như vậy...

Đoạn nàng ngưng một chút rồi cao giọng nói tiếp:

—Ta đã nói với chàng chuyện này trong thư rồi. Bức thư ấy khẳng định cũng đã đến tay Vương phu nhân.

Lãnh Như Băng gật đầu:

—Không sai, tại hạ đã nói với Vương phu nhân, cũng nói cả với Vương cô nương rồi.

Công Tôn Ngọc Sương nhạt nhẽo nói:

—Vương Tích Hương khoác lác rằng sẽ luyện loại võ công gì đó để đối phó Công Tôn Ngọc Sương này đúng không?

Nói đến đây thì đột nhiên có một thanh âm sang sảng vang lên:

—Thanh nhi tránh ra, để vi sư đối phó với ả một phen.

Lãnh Như Băng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thanh bào lão nhân đang chậm rãi bước đến.

Người này chính là ân sư của chàng, Phong Diệp Cốc Chủ Trần Chính Ba. Chàng liền gọi lớn:

—Sư phụ.

Đoạn lập tức quỳ xuống hành lễ.

Trần Chính Ba khẽ phát tay, phát một cỗ ám kinh ngăn không cho chàng quỳ xuống. Đoạn nói:

—Không cần đa lễ.

Chỉ nghe một giọng nói thánh thót truyền lại:

—Trần lão nhi, chúng ta mỗi người tự có bằng hữu của mình, không ai quản ai nhé!

Lãnh Như Băng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một trung niên mỹ phụ đang bước đến. Người này chính là Kim nương nương mà chàng đã gặp khi trước.

Kim nương nương hươ hươ ngọc thủ, mỉm cười nói:

—Huynh đệ, người khoẻ chứ?

Lãnh Như Băng nghe bà ta gọi mình là huynh đệ, đành mỉm cười ôm quyền đáp:

—Đại tỷ mạnh giỏi!

Công Tôn Ngọc Sương chậm chậm chấp hai tay lại nói:

—Ngài là Phong Diệp Cốc Chủ Trần Chính Ba?

Trần Chính Ba đáp:

—Không sai, chính thị Trần mỗ.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Thảm biến Mai Hoa Môn năm xưa, gia phụ gia mẫu bị hợp công mà chết, các hạ cũng là một nhân vật trong đó đúng không?

Trần Chính Ba gật đầu:

—Cô nương muốn biết rõ chuyện năm xưa hay là muốn báo mối thù sát phụ?

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng:

—Ta chỉ muốn báo thù sát phụ.

Trần Chính Ba lắc đầu:

—Cô nương nếu không muốn hỏi cho rõ trắng đen, chỉ muốn báo mối thù sát phụ vậy thì mau xuất thủ đi.

Lãnh Như Băng thấy tay Công Tôn Ngọc Sương vẫn hợp lại không rời, lập tức sinh lòng cảnh giác. Chàng vội cao giọng nói:

—Sư phụ cẩn thận, Công Tôn Ngọc Sương âm hiểm độc ác, nguy kế đa đoan.

Chỉ nghe Kim nương nương lên tiếng tiếp lời:

—Công Tôn Ngọc Sương, năm xưa lệnh tôn, lệnh đường bị vây công, ta đây cũng có mặt tham dự. Nếu như ta không nói, e rằng cả đời người cũng không biết được.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Theo ta được biết, năm đó có mười tám người vây công gia phụ, gia mẫu.

Kim nương nương nói:

—Người đã biết bao nhiêu người rồi?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Mười ba người.

Kim nương nương nói:

—Ta chính là một trong năm người mà người không biết.

Công Tôn Ngọc Sương chậm rãi hỏi:

—Còn bốn người nữa, không biết bà có thể nói cho ta biết.

Kim nương nương chột ngắc mặt lên trời thở hắt ra một hơi:

—Người hãy nói cho ta biết mười ba người kia là những ai đã? Món nợ này không thể tính sai được.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Nói cho bà cũng được, nhưng ta cũng có điều kiện, sau khi ta nói ra thân phận danh tính của mười ba người đó thì bà phải nói cho ta tên bốn người còn lại.

Kim nương nương cười nhạt nhẽo, đưa mắt nhìn Trần Chính Ba:

—Cả đời chúng ta đều bị ân oán làm phiền não, bây giờ đã đến lúc chấm dứt ân oán mấy chục năm đó rồi. Những người năm xưa tấn công Mai Hoa Môn đều phải giải quyết món nợ này, không biết ý Trần huynh thế nào?

Trần Chính Ba mỉm cười:

—Lão khiếu đến đây lần này cũng chính là vì chuyện đó. Chuyện phải đến ắt sẽ đến, muốn trốn tránh cũng không được.

Kim nương nương gật đầu:

—Ta đã đi khắp chân trời góc bể, trốn tránh hai chục năm nhưng cuối cùng vẫn phải đến Hoàng Sơn Thế Gia.

Nói đoạn bà quay sang nhìn Công Tôn Ngọc Sương:

—Người nói đi, là những người nào?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Bà có đáp ứng điều kiện của ta không?

Kim nương nương nói:

—Hiện nay chỉ có thể tính là đáp ứng một nửa thôi. Có một điều ta có thể nói cho người biết là quá nửa những người đó đều sẽ đến Hoàng Sơn Thế Gia để tham dự lần tử vong chi ước này.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Ta vốn có thể phân ra truy sát từng người một. Nhưng bây giờ ta đã quyết định để cho các người tập trung lại một chỗ, như vậy là đã cho các người một cơ hội rồi đấy.

Kim nương nương thở dài:

—Chuyện năm xưa có rất nhiều nhân tố khác nhau. Bằng dày ba thước, trong một hai ngày khó mà tan hết được, trong lòng người chắc cũng đã hiểu, người vĩnh viễn không thể tìm được cả mười tám người, trừ phi lệnh tôn sống lại nói cho người biết.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Ta bắt sống một người, nghiêm hình bức cung, chẳng sợ hấn không nói ra những người còn lại.

Kim nương nương thở dài:

—Người đã tự tin như vậy thì tại sao còn gây ra đại kiếp trên khắp giang hồ làm gì? Thôi, người mau nói ra mười ba người kia đi, ta thử nghe xem có đúng hay không?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Thiếu Lâm Tự có hai người Giới Tham và Phổ Độ đại sư.

Kim nương nương gật đầu:

—Không sai, đích thực có hai hòa thượng.

Công Tôn Ngọc Sương lại tiếp:

—Hoàng Sơn Thế Gia Vương Đông Dương, Thần Phán Trần Hải, Dã Hạc Thượng Nhân, Võ Đang Chưởng môn nhân Huyền Hạc Thiên Chính Tử, Nam Cương Nhất Kiếm Hạ Hầu Trường Phong, Độc Kiếm Vương Tiểu Cường, Côn Luân Kim Phát Đạo Trưởng, Huyền Y Long Nữ...

Mục quang quét lên mặt Trần Chính Ba rồi tiếp:

—Còn có Phong Diệp Cốc Chủ Trần Chính Ba.

Kim nương nương gật đầu:

—Không sai, những người này đều có mặt hôm đó. Nhưng mới chỉ có mười một người, còn hai người nữa là ai?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Thiên Nam Nhị Quái Ngốc Long Thường Chiêu và Vương Phát Long Bà.

Kim nương nương nói:

—Hai người này hành tung phiêu hốt, e rằng là khó tìm nhất.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng:

—Không cần bà phải lao tâm, hai kẻ đó đã bị ta câu thúc ở một địa phương bí mật rồi.

Kim nương nương nói:

—Cô nương quả nhiên danh bất hư truyền.

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng hỏi tiếp:

—Ngoại trừ bà ra còn bốn người nữa là những ai?

Kim nương nương mỉm cười:

—Bọn họ đều sẽ tự lọt lưới thôi, cô nương cứ yên tâm. Có điều ta muốn khuyên cô nương một câu. Nếu như bốn người này mà tập trung lại thì ngay cả thiên hạ đệ nhất cao thủ cũng khó mà lấy một địch bốn được, cô nương nên chuẩn bị một số trợ thủ đi là vừa.

Công Tôn Ngọc Sương cười nhạt:

—Thiếu Lâm, Võ Đang đều đã bồi dưỡng cho ta rất nhiều thuộc hạ võ công cao cường, trung thành tuyệt đối.

Đột nhiên thanh âm của nàng trở nên sắc lạnh:

—Lần này ta đến đây chính là muốn ép Vương phu nhân nói ra tên tuổi của năm người còn lại.

Kim nương nương đưa mắt nhìn Trần Chính Ba, chậm rãi nói:

—Vương phu nhân là người ngoài cuộc, lúc đó lại không có mặt ở hiện trường, làm sao bà ta biết được lai lịch của năm người còn lại?

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh:

—Bây giờ tự nhiên không cần tìm Vương phu nhân nữa.

Kim nương nương cười nhạt:

—Tìm ta đúng không?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Không sai, bây giờ cần phải tìm bà.

Kim nương nương cười lên khanh khách:

—Người tìm đúng người rồi. Võ công của ta so với Vương phu nhân còn kém xa lắm lắm, có điều cũng có thể bồi tiếp người vài chiêu.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Ta không có thời gian động thủ với bà, bà mau nói ra tên họ của bốn người còn lại đi.

Kim nương nương mỉm cười nói:

—Trong bốn người còn lại, có một người danh tiếng rất hiển hách, nhưng đáng tiếc ông ta lại đang ẩn cư tận Nam Hải xa xôi.

Công Tôn Ngọc Sương hỏi:

—Là kẻ nào?

Kim nương nương nói:

—Người có biết hai mươi năm trước, võ lâm có một Kiếm Vương danh tiếng nổi như cồn không?

Công Tôn Ngọc Sương gật đầu:

—Đã nghe nói đến!

Kim nương nương nói:

—Nếu như người cho rằng những người đã vây công lệnh tôn, lệnh đường năm xưa đều là hung thủ sát nhân thì Kiếm Vương chính là một trong các hung thủ đó.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Thêm vào Kiếm Vương với bà nữa thì mới có mười lăm người, còn lại ba kẻ nữa là những ai?

Kim nương nương đưa mắt nhìn Trần Chính Ba:

—Nói cho nó biết đi! Nếu như bọn họ đến tham dự Hoàng Sơn đại hội, cho dù chúng ta không nói thì họ cũng đứng ra thừa nhận thôi. Nếu như có người không đến, tự nhiên là càng nên nói tên tuổi của người đó ra.

Trần Chính Ba gật đầu:

—Ân oán đã dồn đến tận đời sau rồi, còn gì mà không nói ra được nữa chứ?

Kim nương nương nói:

—Năm xưa vây công phụ mẫu của cô nương, không ai nghĩ đến nữ nhi của họ có thể vì họ mà báo thù...

Ngữ khí đột nhiên thay đổi, ngẩng đầu nhìn Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Công Tôn cô nương, người có huynh đệ tử muội gì không?

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng đáp:

—Các người không cần phải sợ, Công Tôn gia chỉ còn lại một mình Công Tôn Ngọc Sương này thôi, nếu như các người có thể giết được ta thì thế gian này không còn ai tìm các người bào thù nữa.

Kim nương nương nói:

—Vậy thì tốt lắm, ân oán mấy chục năm có thể tổng kết một lượt... hai đời võ lâm danh thủ đều bị cuốn vào vòng xoáy ân oán này, nếu như ta có thể xem hết trường não nhiệt này thì có chết cũng không hối hận.

Kim nương nương đột nhiên ngưng lại giây lát rồi nói tiếp:

—Công Tôn cô nương, ta cũng có một điều kiện, không biết cô nương có thể đáp ứng hay không?

Công Tôn Ngọc Sương chau mày:

—Điều kiện gì?

Kim nương nương nói:

—Nếu như ta nói cho cô nương biết tên tuổi của mấy người còn lại, cô nương định thế nào?

Công Tôn Ngọc Sương trầm ngâm:

—Chuyện này nhất thời rất khó trả lời.

Kim nương nương đang định lên tiếng thì chợt nghe một giọng nói lạnh lùng vang lên:

—Không cần nói nữa.

Lãnh Như Băng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Vương phu nhân thân vận lam y đang chậm rãi bước đến. Chớp mắt đã thấy bà bước đến trước mặt mấy người.

Kim nương nương nhìn Vương phu nhân mỉm cười:

—Mạch nước ở Hoàng Sơn đã bị người ta khống chế, chúng ta đành phải nghe lời họ thôi.

Vương phu nhân lạnh lùng:

—Chỉ sợ không dễ như thế...

Đoạn bà chuyển mục quang nhìn Công Tôn Ngọc Sương:

—Bốn người cô nương phái đến canh giữ mạch nước đều đã chết dưới chỉ phong của ta rồi.

Công Tôn Ngọc Sương khẽ biến sắc mặt:

—Không thấy bà và Vương Thông Huệ đâu thì ta nên sớm nghĩ đến chuyện này mới phải.

Vương phu nhân nói:

—Đáng tiếc người đã nghĩ chậm một bước.

Công Tôn Ngọc Sương qua lại nhìn Hoàng Y Lão Nhân nói:

—Chuẩn bị rút lui.

Hoàng Y Lão Nhân đặt tay lên ngực trái «dạ» một tiếng. Con quái điều màu xám đột nhiên vỗ cánh bay vút lên trời, rồi lao vọt về hướng chính Đông.

Vương phu nhân lạnh lùng:

—Người xâm nhập Vạn Tùng Cốc này có phải muốn cùng ta tái chiến lần nữa không?

Công Tôn Ngọc Sương lắc đầu:

—Không cần Công Tôn Ngọc Sương này ra tay, tự nhiên sẽ có người tìm bà tính sổ.

Vương phu nhân cười lạnh hỏi:

—Người nói Trình Thạch Công?

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Sau khi lão bại trong tay bà thì luôn cho rằng đó là một nỗi sỉ nhục lớn nhất trong đời, nên mới cầu xin ta để cho lão quyết chiến với bà một trận trước đã.

Vương phu nhân nói:

—Bảo với hắn lúc nào ta cũng chờ.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Ta biết rõ, «Khiếu Phong Trượng Pháp» của lão tuy lợi hại nhưng cũng không phải là đối thủ của bà.

Vương phu nhân cười lạnh, không nói câu nào.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên cao giọng nói:

—Vẫn còn một người nữa muốn tìm bà thí mạng, e rằng không dễ đối phó như Trình Thạch Công đâu.

Vương phu nhân chậm rãi hỏi:

—Lại còn kẻ nào nữa?

Công Tôn Ngọc Sương mỉm cười:

—Đoạn Kiếm phu nhân.

Vương phu nhân khẽ biến sắc mặt, im lặng không nói một lời.

Công Tôn Ngọc Sương cười lạnh:

—Sao rồi, bà sợ rồi à?

Vương phu nhân trợn mắt lên, hai luồng nhãn quang sáng rực:

—Công Tôn Ngọc Sương, trong thời gian một tuần trà mà ngươi chưa rời khỏi Vạn Tùng Cốc thì đừng hòng sống mà ra khỏi đây.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Ta nhất thời sơ sót, để cho bà chiếm lại được quyền khống chế mạch nước, hôm nay coi như bà thắng một trận...

Đoạn nàng ngưng giọng rồi nói tiếp:

—Nói cho nhi nữ bảo bối của bà là ba ngày sau ta sẽ tấn công Vạn Tùng Cốc. Hễ là người ở trong Hoàng Sơn Thế Gia thì ta nhìn thấy một tên giết một tên, gà chó cũng không tha.

Vương phu nhân lúc này đã phục hồi lại tâm trạng bình tĩnh, cười nhạt nói:

—Nếu như ta mà là Huệ nhi thì hôm nay đã không để người rời khỏi đây.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Các người định quần công?

Chỉ nghe một giọng nói cao vút truyền đến:

—Chưởng môn nhân hai phái Thanh Thành, Nga Mi giá đáo!

Kim nương nương nói:

—Công Tôn Ngọc Sương, người nên biết rằng chỉ tính sai một nước cờ là có thể thua cả bàn. Ngày hôm nay người đã thua thảm lắm rồi, trừ phi người tự tin có thể phá vây mà đi, bằng không thì phải nghe theo điều kiện của chúng tôi.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Bà nói đi!

Kim nương nương hỏi:

—Người không phải muốn báo sát phụ chi cừu sao?

Công Tôn Ngọc Sương lạnh lùng đáp:

—Còn có mẫu thân ta nữa.

Kim nương nương mỉm cười:

—Thêm một người cũng vậy mà thôi, vẫn chỉ là một canh bạc. Người chỉ có hai, ba phần cơ hội.

Công Tôn Ngọc Sương nói:

—Nếu như các người tự tin có thể thắng được ta vậy thì mau xuất thủ đi.

Kim nương nương nói:

—Thế này đi, nửa tháng sau hai bên sẽ đường đường chính chính quyết chiến một trận sinh tử ở Thiên Hoa Viên trong Vạn Tùng Cốc. Bằng không chúng ta sẽ bắt chấp thủ đoạn lưu cô nương lại đây vậy.

Công Tôn Ngọc Sương đột nhiên cho tay vào người lấy ra một bao da, bên trong có mười hai thanh tiểu kiếm dài tám thốn. Đoạn nàng chậm chậm nói:

—Công Tôn Ngọc Sương ta đáp ứng lùi lại nửa tháng không phải vì bị các người uy hiếp...

Nói đoạn ngọc thủ đã vung lên cầm cả mười hai thanh tiểu kiếm lên hỏi:

—Kẻ nào có thể lưu Công Tôn Ngọc Sương này lại?

Mười hai thanh tiểu kiếm lập tức đâm lên mười hai bộ vị yếu hại trên người nàng, đâm sâu tới tận chuôi. Sau khi tự đâm vào mình mười hai kiếm, Công Tôn Ngọc Sương liền chậm rãi quay người bỏ đi.

Trần Chính Ba, Kim nương nương, Lãnh Như Băng đều biến sắc mặt, toàn thân rung động. Chỉ có Vương phu nhân vẫn giữ thần sắc lạnh lùng.

Theo quy định võ lâm, nếu như có người muốn ngăn cản Công Tôn Ngọc Sương lại, đầu tiên phải rút hết mười hai thanh tiểu kiếm đó ra, sau đó làm giống như Công Tôn Ngọc Sương, tự đâm vào thân thể mình mười hai nhát rồi mới có thể động thủ với nàng.

Trần Chính Ba thở dài:

—Công Tôn Ngọc Sương quả nhiên có chỗ hơn người, cái trò đâm kiếm vào mình thế này lão khiêu không thể cạnh tranh được.

Kim nương nương cũng nói:

—Điều kỳ lạ là kiếm sắc đâm sâu tới bảy tám thốn mà không thấy máu chảy ra. Ta đã đi khắp đại giang nam bắc mà vẫn chưa thấy chuyện kỳ lạ thế này bao giờ.

Vương phu nhân chậm rãi nói:

—Đây là một loại «Du Già Thuật» của Thiên Trúc, không ngờ ả có thể luyện đến thành tựu như vậy. Chẳng trách mà ả không coi ai ra gì.

Kim nương nương đưa mắt nhìn sang, thấy bóng hình Công Tôn Ngọc Sương khuất dần... bà không khỏi thở dài:

—Trận chiến này có phải phu nhân cũng định ra tay?

Vương phu nhân nói:

—Giờ đây ta còn chưa quyết định.

Đoạn mục quang chuyển động nhìn Lãnh Như Băng:

—Người có đi gặp mẫu thân không?

Lãnh Như Băng nói:

—Vãn bối đang mong được gặp, nhưng không biết gia mẫu hiện đang ở đâu?

Vương phu nhân nói:

—Ở trong Thái Thượng Các của ta.

Đoạn bà quay lại hỏi Kim nương nương:

—Bà có biết Đoàn Kiếm phu nhân không?

Kim nương nương gật đầu:

—Lẽ nào bà ta còn nhớ ân oán năm xưa với bà?

Vương phu nhân định nói gì rồi lại thôi, quay người chậm rãi bỏ đi.

Lãnh Như Băng thấp giọng nói với Trần Chính Ba:

—Đệ tử phải đi gặp mẫu thân.

Trần Chính Ba nói:

—Con đi đi! Có điều đừng hỏi quá nhiều chuyện.

Vương phu nhân tuy biết rõ Lãnh Như Băng đi sát sau lưng, nhưng cả quãng đường không hề quay lại nhìn chàng lấy một cái. Đến bên ngoài Thái Thượng Các thì Vương phu nhân mới dừng lại, quay đầu nhìn Lãnh Như Băng:

—Đi vào trong rồi rẽ trái là đến phòng của lệnh đường, người mau vào đi.

Lãnh Như Băng «ạ» một tiếng, rồi đưa tay đẩy cửa. Chỉ nghe «kẹt» một tiếng, cửa đã mở rộng ra.

Đây là một toà khách sảnh rộng lớn, bốn vách trắng tinh, không thấy bàn ghế giường tủ đâu cả. Lãnh Như Băng y lời Vương phu nhân đi về phía trái, nhưng nào ngờ chỉ có một bức tường lớn, chẳng thấy mẫu thân đâu cả. Trong lòng chàng không khỏi lo lắng, cao giọng gọi:

—Thanh nhi khấu kiến mẫu thân.

Chàng gọi liền mấy tiếng nhưng vẫn không thấy tiếng hồi đáp. Quay đầu nhìn lại thì thấy cửa Thái Thượng Các đã đóng chặt. Cả căn phòng rộng lớn không thấy một bóng người. Lãnh Như Băng trấn định tinh thần, thầm nhủ: “Với thân phận của Vương phu nhân chắc chắn sẽ không gạt mình, nhưng đây nào thấy mẫu thân? Lẽ nào trong Thái Thượng Các này có cơ quan bí mật?”

Tâm niệm chuyển động, chàng liền đưa tay đẩy mạnh vào bức tường.

Chỉ thấy bức tường bóng loáng đột nhiên thụt vào bên trong, lộ ra một cánh cửa đá. Lãnh Như Băng sợ rằng cánh cửa sẽ đóng lại, liền lập tức cất bước vào bên trong. Bên trong cửa đá là một con đường hẹp, một bạch y tỳ nữ bước lên gặp người hành lễ với chàng:

—Tiểu tỳ mới được phu nhân thông báo nên ra đây đợi tướng công.

Lãnh Như Băng liền hỏi:

—Mẫu thân ta ở đâu?

Vương Y nữ tỳ nói:

—Lão phu nhân đang nghỉ ngơi, tướng công xin đi theo tiểu tỳ.

Đoạn cất bước đi vào trong.

Lãnh Như Băng đi theo ả ta ước chừng độ chục trượng thì đột nhiên ả ta dừng lại, đưa tay ra mời Lãnh Như Băng vào một căn tĩnh thất. Lãnh Như Băng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một trung niên phụ nhân vận lam y đang ngồi tọa tức trên giường ngủ. Lãnh Như Băng vừa nhìn đã nhận ra đó là mẫu thân, chàng liền chạy đến phục người sát đất nói:

—Bất hiếu tử Như Băng khấu kiến mẫu thân đại nhân.

Lãnh phu nhân chậm rãi đưa tay vỗ vào thành giường nói:

—Thanh nhi, con ngồi xuống đây đi. Ta có chuyện muốn hỏi.

Lãnh Như Băng cảm thấy mẫu thân có gì đó khác thường, bất giác ngẩn người, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh bà:

—Mẫu thân có gì giáo huấn?

Lúc này bạch y nữ tỳ đã đóng cửa tĩnh thất lại đi ra ngoài.

Lãnh phu nhân hỏi:

—Con đã gặp Vương phu nhân chưa?

Lãnh Như Băng gật đầu:

—Gặp rồi ạ!

----- o0o -----